

ματαί ίπερ τῆς γενικῆς εὐημερίας τοῦ λαοῦ. Ἡ κυβέρνησις ἐφέρετο μετὰ μεγίστης ἐπιεικείας πρὸς τὰς κατωτέρας τάξεις. Ὅσον αὐστηρῶς καὶ ἀδυσωπήτως ἐπιμώρει πᾶσαν παρεκτροπὴν τῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων, τοσοῦτον ἐπιεικῆς ἐδεικνύτο πρὸς τοὺς πολίτας τῶν μεσαίων καὶ τῶν ἐργατικῶν τάξεων, ἔκτος ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ μεγάλων κακουργημάτων. Διὰ τούτο δὲ λαὸς ἦτο λίαν εὐχαριστημένος καὶ δὲν ἀνεμιγότεο εἰς τὰς δημοσίας ὑποθέσεις, ἀλλ᾽ εὐπειθῶς καὶ εὐχαρίστως πειθόμενος εἰς τοὺς νόμους, ἦτο ὑπερήφανός ἐπὶ τῷ μεγαλεῖω καὶ τῇ δόξῃ τῆς δημοκρατίας καὶ ἐδέχετο εὐγνωμόνως πάσας τὰς ἀπολαύσεις, ἃς παρεῖχον αὐτῷ δαψιλῶς αἱ δημοτέλεις ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις καὶ αἱ λοιπαὶ διασκεδάσεις καὶ φυχαγωγίαι ἐκ μέρους τῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων.

Ἡτο ἀρχαῖον ἔθιμον, εἰς ἑκάστην δημοσίαν πανήγυριν νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τὰς πομπὰς πᾶσαι αἱ συντεχνίαι, καὶ διὰ τοῦτο ἔκαστος πολίτης ὥφειλε νὰ ἀνήκῃ εἰς μίαν ὡρισμένην συντεχνίαν. Κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς στέψεως τῶν Δογῶν καὶ τῶν συζύγων αὐτῶν ἀνέπτυσσον αἱ συντεχνίαι μεγίστην μεγαλοπρέπειαν καὶ ὅλον αὐτῶν τὸν πλοῦτον καὶ τὴν λαμπρότητα, φιλοτιμούμεναι παντοιοτρόπως νὰ ἀνυψώσωσι τὴν δόξαν καὶ τὸ γόνητρον τῆς δημοκρατίας. Παρήλαυνον μὲ μουσικός, μὲ σάλπιγγας καὶ τύμπανα, μὲ λαμπροτάτας σημαίας, ἀνήγειρον θριαμβικὰς ἀψίδας, ἐτέλουν λεμβοδρομίας καὶ ἐδίδον εἰς τὸν ἀνώτατον ἀρχοντα τῆς πολιτείας πολυτελέστατα γεύματα ἐν τῷ παλατιώ τῶν Δογῶν. Οἱ χρυσοχόοι καὶ οἱ κρεωπᾶλαι διεδραμάτιζον κατὰ τὰς ἑορτὰς ταύτας σπουδαιότατον πρόσωπον. Καὶ ἔτι σπουδαιότερον οἱ ἀλιεῖς. Οὗτοι ἀπετέλουν μάλιστα ἐν τῷ προαστείω τῆς Βενετίας Αγίῳ Νικολάῳ ἴδιαιτέρων δημοκρατίαν καὶ δὲ ἀρχηγὸς τῆς συντεχνίας των ἔφερε κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον τὸν τίτλον τοῦ Δρόγου, δπως δὲ ἀνώτατος ἀρχων τῆς Βασιλίσσης τοῦ Ἀδρία. Ἡ δημοκρατία αὕτη τῶν ἀλιέων εἶχεν ὡσαύτως ἴδιαν βουλὴν τῶν Δώδεκα καὶ ἴδιαιτέρον ἀρχιγραμματέα πρὸς διοικησιν τῶν ἀλιευτικῶν ὑποθέσεων. Αἱ παρὰ τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἀγίου Μάρκου ἀνώταται ἀρχαὶ δὲν ἀπηγόρευον τοῦτο εἰς τὸν μικρὸν λαὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Ἀπεναντίας, κατὰ τὴν ἐπισημον ἐκλογὴν τοῦ Δρόγου τῶν ἀλιέων ἦτο πάντοτε παρων καὶ εἰς ἐκ τῶν δουκικῶν γραμματέων, δοτις συνάδευεν ἀκολούθως ἐν λαμπροτάτῃ πανηγυρικῇ πομπῇ τὸν ἐκλεγέντα εἰς τὸ Δουκικὸν παλάτιον, ἔνθα δὲ νέος Δόγης τῶν ἀλιέων ἐπεσκέπτετο τὸν ἀνώτατον ἀρχοντα τῆς πολιτείας, τὸν ἐκλαμπρότατον αὐτοῦ συνάδελφον.

Ἐκεῖνο τὸ δποῖον μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ εὐάρεστον τῷ λαῷ καὶ ἀγαπητὴν τὴν πατριαρχικὴν σχέσιν μεταξὺ τῆς κρατούσσης ἀριστοκρατίας καὶ τοῦ λαοῦ, ἦτο ἡ συνήθεια τῶν εὐγενῶν, νὰ δεικνύωνται λίαν εὔπροστοι μεγάλων συνέπειας τοῦ μεγαλείου τῶν λαῶν τῆς μοναρχίας τοῦ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΙΩΣΗΦ.

Τῷ 2. Δεκεμβρίου 1888 συμπληροῦται δλόκληρος τεσσαρακονταετία, ἀφ' οὗ δὲ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ Α'. ἀνήλθε τὸν Αὐστριακὸν θρόνον! Οἱ λαοὶ τῆς ἐκτεταμένης μοναρχίας τῶν Ἀψβούργων παντοίοις τρόποις θὰ ἐκδηλώσωσι κατὰ τὴν ήμέραν ταύτην τὸν βαθὺν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀκραν ἀφοσίωσίν των πρὸς τὸν Σεπτὸν Μονάρχην, δοτις ἀπὸ τεσσαρακονταετίας μὲ στιβαρὰν χειρα κρατεῖ τὸ πηδάλιον τῆς πολιτείας καὶ ἀγενδότως καὶ μετὰ μεγάλης φρονήσεως ἐργά-

γοροι, φιλόφρονες καὶ γενναῖοι πρὸς πάντα πολίτην καὶ τῶν κατωτάτων ἔτι ἐργατικῶν τάξεων. Τὸ χάσμα, δπερ ἐχώριζε τὴν ὑψηλὴν ἐνετικὴν ἀριστοκρατίαν ἀπὸ τοῦ ταπεινοῦ δχλου, ἐγεφυροῦστο διὰ τῆς προσωπικῆς εὑμενίας καὶ φιλοφροσύνης αὐτῶν τῶν εὐγενῶν. Ἡ κυριωτέρα τούτου ἀπόδειξις εἴναι, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν εὐγενῶν ἀνελάμβανον τὴν θέσιν ἀναδόχου τοῦ τέκνου οἵας δήποτε ἐργατικῆς οἰκογενείας, καὶ ἡ θέσις αὕτη ἐθεωρεῖτο ὡς ιερὰ σχέσις, ἥτις προσελάμβανε πλειστάκις τὸν χαρακτῆρα ἀληθινῆς συγγενείας καὶ συνέδεε διὰ στενοτάτων δεσμῶν τὸν ἀνάδεκτον παῖδα καθ' δλον αὐτοῦ τὸν βίον πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ προστάτου. Τοῦ ἀναδόχου ἡ οἰκία ἦτο πάντοτε ἀνοικτὴ εἰς τὸν βαπτιστικὸν του, τὸν δποῖον ἐθεώρει καὶ μετέχειρίζετο ὡς μέλος τῆς ἴδιας του οἰκογενείας.

Τοιουτοτρόπως ἔζη λοιπὸν καὶ τὸ μέγα πλῆθος τοῦ ἐνετικοῦ λαοῦ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς ἀκμῆς τῆς δημοκρατίας ἐν ἀνέσει καὶ εὐθυμίᾳ καὶ εὐημερίᾳ ἀπολαύσον, ὡς οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ εἰς τοσοῦτον βαθμόν, τῶν τοῦ βίου ἥδονων καὶ ἀπολαύσεων. Ἐν τῇ ὥραιᾳ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πανταχόμεν περικλυζομένη καὶ ὑπὸ μυρίων διωρύγων διασχίζομένει πόλει, ὑπὸ τὸν ἥπιον καὶ αἰθρίον οὐρανόν, εύρισκε πάντοτε εὐκαιρίαν διὰ τὰς ἀθώας διασκεδάσεις του. Εἰς μικρὸν ἀπὸ τῆς πόλεως ἀπόστασιν εἶχε τὸ Λιδο, ἔνθα διῆγε μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων τὰς θερινὰς ἐσπέρας παρὰ τὰ φλοιοσβίζοντα κύματα τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους. Μὲ τὰς ὥραιάς ἐνετικὰς λέμβους μετέβαινεν ἐκεὶ καὶ ἐπέστρεψεν ἀκολούθως εἰς τὴν πόλιν, ἐνῷ τὰ εὔθυμα ἀσματα τῶν κορασίων καὶ νεανίδων συνώδευον τὸν μαγευτικὸν πλοῦν. Εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου, ἥτις πάντοτε διατηρεῖ τὸ θαυμάσιον θέλγητρόν της, ὑπῆρχον μυθολόγοι καὶ αὐτοσχεδιάζοντες ποιηταί, διηνεκῆς καὶ ζωηρὰ κίνησις εὐγενῶν καὶ ἐργατῶν καὶ ἐντοπίων καὶ ξένων. Τὰ λαμπρὰ περίχωρα καὶ αἱ πλησίον προύκαλουν διὰ τοῦ θελγήτρου των παντὸς εἰδούς ἐκδρομάς, καὶ δὲ ὡς οἰκογενειακὸς βίος, ἀπηλαγμένος τῶν βιωτικῶν φροντίδων καὶ μεριμνῶν, διεμορφοῦτο χάριεντως διὰ τοῦ φαιδροῦ, ζωηροῦ καὶ ἀδύον χαρακτῆρος τῶν ἀνθρώπων. Εὐθύτης καὶ τιμότης ἦσαν αἱ κύριαι ἀρεταὶ τοῦ ἐνετικοῦ λαοῦ, αἰτινες διετηρήθησαν παρὰ αὐτῷ ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι χρόνον, ἀφοῦ ἐν ταῖς ἀνωτέρας τάξεσιν ἡ παράλυσις τῶν ἥθων καὶ ἡ ἐκ τῆς σπατάλης καὶ ἀργίας ἐπελθοῦσα πενία ἐπήνεγκον καὶ συνετέλεσαν τὰς ὀλεθρίας αὐτῶν καὶ ἀνεπανορθώτους καταστροφάς.

Τὴν σήμερον ἡ Βενετία εἶνε μόνον ἡ σπιὰ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς μεγαλείου, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς μαρμαρίνων παλατίων ὑπολάμπει εἰσέτει μελαγχολικῶς ἡ ἀνταύγεια τῆς ἀρχαίας ἐνετικῆς λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας μέχρι τῶν ἥμετέρων χρόνων.

Ζεταὶ ίπερ τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ μεγαλείου τῶν λαῶν τῆς μοναρχίας τοῦ!

Ἐίνε δύσκολον νὰ σκιαγραφήσῃ τις ἐν δλίγοις τὸν Μονάρχην, οὗ ἡ ιστορία ἀναποστάτως συνδέεται μετὰ τῶν μεγάλων ιστορικῶν γεγονότων τῆς διαβρέυσάσης τεσσαρακονταετίας. Πρωτότοκος υἱὸς τοῦ ἀρχιδουκοῦ Φραγκίσκου Καρόλου ἐγεννήθη ἐν Schönbrunn τῇ 18. Αὐγούστου 1830 καὶ ἐξ ἀπαλῶν ὄνυχων ἔτυχεν εἰς ἀκρόν ἐπιεμελημένης ἀνατρο-

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ.

φῆς ὁ νεαρὸς ἀρχιδούξ, οὗ ἡ φιλοπονία, ἐμβρίθεια καὶ σωφροσύνη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔγένοντο καταφανεῖς. Τὴν παῖδεσσιν Του διηγήσυνεν αὐτὴ ἡ μήτηρ του ἀρχιδούκισσα Σοφία, γυνὴ ἑκτάκτου παιδείας καὶ νοημοσύνης. Βοηθούμενός ὑπὸ πιστοῦ καὶ ἴσχυροῦ μηνημονικοῦ ἐξέραθε ταχέως ὁ νεαρὸς ἀρχιδούξ δχι μόνον πολλὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἀλλὰ καὶ ἀπόστας τὰς γλώσσας τῶν λαῶν τῆς μοναρχίας· κατώρθωσε δὲ νὰ κερδήσῃ διὰ τῶν πολλῶν προτερημάτων του τὰς καρδίας τῶν Οὐγγρῶν, ὅτε ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ὡς ἀντιπρόσωπος τούτου εἰς Πέστην τῇ 2. Ὁκτωβρίου 1847. Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1848 ἡκολούθησε τὴν κατὰ τοῦ Πεδεμοντίου Αὐστριακὴν ἐκστρατείαν, ἵνα τελείτερον ἐξασκηθῇ εἰς τὰ στρατιωτικά, καὶ ἐν τῇ παρὰ τὴν Santa Lucia αἱματηρῷ συμπλοκῇ (6. Μαΐου 1848) ἔλαβε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἐνδόξου στρατηλάτου Ῥαδέτσκη τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός. Ὁ γηραιός στρατάρχης ἐν τῇ πρὸς τὸν στρατὸν ἡμερησίᾳ διατάξει ἐποιήσατο εὑφημον μνείαν τῆς ἀταραξίας καὶ γενναιότητος τοῦ νεαροῦ ἀρχιδουκός. Ἀλλ' ἡδη σπουδαῖα γεγονότα ἐτάραξαν καὶ ἐκλόνησαν σύσσωμον τὴν Εὐρώπην ὅλην. Ἡ ἐν Γαλλίᾳ Φεβρουαρινὴ Ἐπανάστασις εὗρε προθύμους μιμητὰς εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη, καὶ οἱ λαοὶ τῆς γηραιᾶς μοναρχίας τῶν Ἀψβούργων θρασεῖαν ἥγειρον κεφαλὴν αἰτοῦντες μεγάλας ἐλευθερίας. Ὁ τῶν συντηρητικῶν πρόμαχος, δὲ ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ὥνυντωρ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Εὐρώπης πρύγκηψ Μέττερνιχ ἀνάρπαστος ἔγένετο ὑπὸ τῆς θυέλλης ταύτης, δὲ ἀυτοκράτωρ Φερδινάνδος, παντελῶς ἀνίκανος ν ἀντιμετωπίσῃ τοιάυτας δειγὰς περιστάσεις παρητήθη τῇ 2. Δεκεμβρίου 1848 χάριν τοῦ ἀνεψιοῦ του Φραγκίσκου Ιωσήφ, ἀφ' οὐ πρότερον καὶ διατῆρος τούτου Φραγκίσκος Καρολος, ἀγαθὸς καὶ ἡσυχὸς οἰκογενειάρχης, οἰκειομελῶς παρητήθη χάριν τοῦ υἱοῦ του τῶν ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιωμάτων του. Μετὰ ἀνδρικῆς δρώμης ἔλαβεν ἐν ταῖς χερσὶ τὰς ἡνίας τοῦ κράτους δεκαοκταετῆς αὐτοκράτωρ! Μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Πεδεμοντίου νικηφόρον ἐκστρατείαν τοῦ 1848 καὶ 1849 ἡδυνήθη ὁ αὐτοκράτωρ, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ δρώσιῶν στρατευμάτων, νὰ καταπνίξῃ ἐν αἴματι τὴν Οὐγγρικὴν ἐπανάστασιν καὶ οὕτω γὰ στρεώσῃ τὸν τέως κλονούμενον θρόνον του. Ἀδιαφιλονείκητον γόντρον ἀπέκτησε μετ' ὀλίγα ἔτη ἡ Αὐστρία ἐν Γερμανίᾳ διὰ τῆς συνδήκης τοῦ Olmütz πρὸς Βλάβην καὶ ταπείνωσι τῆς Πρωσίας. Μετὰ δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως του περιπλάκεις ὁ

αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ εἰς δεύτερον κατὰ τῶν Ἰταλῶν πόλεμον, βοηθούμενων αὐτοπροσώπως ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος, ἡναγκασθη μετα ἐπανειλημμένας ἀτυχεῖς μάχας ν ἀποδώσῃ κατὰ τὴν ἐν Βιλαφράγκα συνθήκην τὴν Λομβαρδίαν εἰς τὸν βασιλέα τοῦ Πεδεμοντίου, καὶ ἐστρέψεν ἀκολούθως ἀμέριστον τὴν προσοχήν του πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τῶν ἐσωτερικῶν τῆς μοναρχίας, δοὺς σύνταγμα εἰς τοὺς διαφόρους λαούς, δύνηθεντας οὕτω νὰ λαμβάνωσιν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν. Σπουδαιότατον διὰ τὴν Αὐστριακὴν μοναρχίαν ὑπῆρξε τὸ ἔτος 1866. Ἐν δὲ πρὸς νότον νικηφόρως αἱ αὐστριακαὶ στρατιαὶ, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἐμπειροπολέμων στρατηλατῶν, ἀπέκρουσαν καὶ κατὰ ἔηράν καὶ κατὰ θάλασσαν τοὺς Ἰταλούς, πρὸς Βορρᾶν, ἐπὶ τῶν πεδιάδων τῆς Βοημίας, ἡστήθησαν ὀλοσχερῶς ὑπὸ τῶν Πρώσων, καὶ συνέπεια τῆς ὁδυνηρᾶς ταύτης ἡτης ὑπῆρξεν ἡ ἐξωστικὴς τῆς Αὐστρίας ἐκ τῆς Γερμανίας.

Μετὰ τὴν μάχην τῆς Σαδόβας δληγή τὴν προσοχήν του κατέβαλεν δ αὐτοκράτωρ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ κράτους του. Ἡ ἀναδιοργάνωσις τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ, ἡ ἐμψύχωσις τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου, ἡ ἐξάπλωσις τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσεως, ἡ τελεία ἀπονομὴ δικαιοσύνης πρὸς πάντας τοὺς λαούς, κατέστησεν τὴν Αὐστρίαν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ μεγάλην καὶ ἀνθοῦσαν δύναμιν, περιζήτητον σύμμαχον καὶ ἐπίφοβον πολέμιον, καὶ μετὰ ἐμπιστοσύνης τὰ μικρὰ τοῦ Αἴμου κράτη ἀτενίζουσι πρὸς αὐτήν. Τῇ 24. Ἀπριλίου 1854 ἐτέλεσεν δ αὐτοκράτωρ τοὺς γάμους του μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Ἐλισάβετ, θυγατρὸς τοῦ προ μικροῦ ἀποθανόντος Βαυαροῦ δουκὸς Μαξιμιλιανοῦ, γεννηθείσης τῇ 24. Δεκεμβρίου 1837. Ἐν τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθησαν ἡ ἀρχιδούκισσα Γιζέλα, ἀπὸ τοῦ 1873 σύζυγος τοῦ πρίγκηπος Λεοπόλδου τῆς Βαυαρίας, υἱοῦ τοῦ ἀντιβασιλέως Λουϊτπόλδου, δ διάδοχος ἀρχιδούξ δ Ρουδόφος, συζευχθεὶς τὴν δυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Βελγῶν Στεφανίαν καὶ ἡ ἀρχιδούκισσα Μαρία Βαλερία. Ἐν τῇ παρὰ τὴν Τεργέστην μαγευτικῇ ἐπάυλει Μιραμάρ διῆλθεν ὁ Μονάρχης μετὰ τῆς συζύγου Του ἐν ἄκρᾳ ἀπομονώσει τὴν τεσσαρακοστὴν ἐπέτειον τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως του. ἐπιζητῶν ἀναψυχὴν ἐκ τῶν πολυειδῶν κόπων, οὓς μετὸ παροιμιώδους φιλοπονίας ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ κράτους του καταβάλλει.

* * *

Η ΛΟΥΚΡΕΤΙΑ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΤΩΝ ΚΕΙΜΗΛΙΩΝ.

Ἡ ὀνομασία αὕτη τῆς ὁδοῦ τῶν κειμηλίων ὑφίστατο πρὸ πολλῶν, πολλῶν ἐτῶν, ὅτε ἡ πόλις τοῦ Μεξικοῦ ἦτο εἰσέτι νέα. Ἐν τῇ αὐτῇ ἀκριβῶς θέσει, ἐν ἡ σῆμερον κεῖται ἡ πόλις αὕτη, ἔκειτο πρότερον ἀπὸ ἀμυγμονεύτων χρόνων ἡ πόλις τῶν ὄψεων καὶ τῶν κάπτων. Ἀλλὰ τὰ κατωτέρω περιγραφόμενα συμβάντα ἔλαβον χώρων βραδύτερον, ἀφοῦ ἡδη οἱ κατακτητοὶ ἐν τῇ θέσει τῆς ἀρχαῖας πόλεως ἰδρυσάν τὴν πρωτεύουσαν τῆς Νέας Ἰσπανίας καὶ ἐπὶ τοῦ νέου ἐδάφους μετεφύτευσαν, ἐφ' ὅσον ἡτο δυνατόν, τὰ ἥμην καὶ τὰ ἔθνηα τῆς μητρικῆς των χώρων, περικαλύπτοντες, ὡς δι' ἐξωτερικοῦ τινος πέπλου, μὲ τὴν συνήθη αὐτῶν χλιδὴν καὶ πολυτέλειαν τὰς ἡμιβαρβάρους καὶ ἀγριαῖς συνηθεῖσας τῆς ἐποχῆς των, χωρὶς νὰ σκέπτωνται ποσῶς ἀν αἰ πολαύσεις τῆς

Ισπανίας, τὰς ὁποίας μετωχέτευον εἰς Μεξικόν, ἀνταπεκρίνοντο κατ' οὓςιαν πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν πρόσδον τῆς κατακτωμένης χώρας. Τὸ ὑπερήφανον Ισπανικὸν πνεῦμα οὐδόλως παρεδίδετο εἰς τοιαύτας σκέψεις, καὶ οἱ κοινωνικοὶ καὶ πολιτικοὶ θεσμοὶ ἐδίδοντο πάντες εἰς τὴν νέαν χώραν σύμφωνοι πρὸς τοὺς ἐν Ισπανίᾳ ισχύοντας. Η αὐλὴ τοῦ ἀντιβασιλέως ἐν Μεξικῷ ἐμπιεῖτο ἐν σμικρῷ τὴν μεγαλοπρέπειαν, τοὺς τύπους καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ισπανικῆς αὐλῆς, καὶ ἔτι περισσότερον. ἐμπιεῖτο τὰ διεφθαρμένα ἥμην τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Οἱ εὐγενεῖς ἥσαν ἔκδοτοι εἰς τὰς ἀπολαύσεις τοῦ βίου καὶ ἀθεοι· ἡ χλιδὴ αὐτῶν καὶ πολυτέλεια ὑπερέβαινε πᾶν δριον. Οἱ πένητες ἐκρύπτοντο ἐνταῦθα ὅπως καὶ ἀλλαχοῦ, αἰσχυνόμενοι τὰ ράκη των καὶ